

Nefesine Ateş Bulaşmalı

– redfer · 11 Mart 2025

Peygamberimiz H.Muhammad Mustafa (s.a.v)in hatırasına ithafen
Hayat hikayesinin 109.bölümü

ümidimizi kesmişiz kendimizden
zıfır bir gecedeyiz
geleceğimize ölüm yazılı
ki gecemiz yunusun gecesinden
bin kez daha korkulu
denizimiz şu dünya
her dalgasında binler ölü vuruyor kıyıya

denizimiz yunusun denizinden de belalı
yutulmuşuz
elimiz kolumuz bağlı
nefsimize yem olmuş kalbimiz
hırsın ve şehvetin
heves ve hevanın ağzında sonsuzluk
ümitlerimiz boğulmakta
bizim balığımız yunusun balığından daha iştahlı

kıyıya çıksak da balığımız yanımızda
denizin dibinde değil sadece
kıyılarda, kuytularda, meydanlarda, odalarda, gölgelerde
kirpik uçlarımızda
saç diplerimizde
hecelerimizin arasında
suskunluklarımızda...

sıcacık tebessümünde eritti acılarımızı
yaralı yunusun hatırasından
bir yar eli değdi yaralarımıza
hala orada
sessizlik...

söz ağaçsa, kökü sessizlik olmalı
vicdanın toprağında kök salmalı söz
yoksa ağacın gövdesi muhkem olmaz
dalları sağlam uzanamaz göklere
yaprakları soluk
çiçekleri çelimsiz, meyveleri acı
belki hiç meyvesiz
olursa da dibine düşer
ötelere ulaşmaz
sessizlik...

kalbe sessiz bir yerinden tutunmadan
yükselen söz bulandı
idrakin derinlerine uğramadan
gırtlığa vuran söz ses toylaştı
gizli sancılardan
isimsiz pişmanlıklardan
filizlenmeyen nasihatler
tıkızlaştı
sığılaştı

kolay söylememeli sözü insan
titremeli sesi belki
nefesine ateş bulaşmalı

kolayca söyleyememeli
sözü
kolay da duymamalı insan
yaralanmalı
sendelemeli
vurulmalı

kalbini kanatmalı
vicdanından toz kaldırmalı kelimeler
dili tutulmalı
yutkunmalı sessizce
gırtlığından bir şey geçmemeli
iki yönde de
ne bir lokma yutabilmeli
ne iki hecelik lokmayı diyebilmeli

ses yüksek
ve gürültü
ümidimizi alıyor elimizden
anlaşmaktan uzaklaşıyoruz sesimiz yükselttikçe
anlayışla karşılanmayacağız gürültü çıkardıkça
sessizlik

merhamet ediliyor sessiz kalana
sessizliği merhamete bağlayan ben değilim
alemlerin Rabbi
susun diyor
ki merhamet edilsin size

okyanusun kalbi olmalı
koynunda inci sözler büyütmeli
ıssız derinliklerde mercanları kanatmalı
yoksa ses denizinin kıyıya vuruşu sahici olmaz
yoksa söz okyanusu taze söz yağmurlarına anne olamaz
çöllere hayat vaat etmez olur
kendi köpüğünde boğulur

o kadar çok ses var ki
gürültüye döndü konuşmalar

dinlemenin erdemini unuttuk
sözüm kesildi diye
öfkelenenleri seyrederken
sessizliğimi bozdunuz

sitem edenleri menkıbelerde bıraktık
o kadar düştük ki konuşmanın ağına
sesler yükseldi
sözler irtifa kaybetti
dil kalbin önüne geçti

terbiye eden
terbiye ettiğini değerli görür
yeni değer katmak ister ona bir de
tıpkı ustanın elması işlemesi gibi
değerli olmasaydı emek verir miydi
o hırçın taşa
haylaza, inatçıya, söz dinlemeze
hizaya gelmeze
biçim vermek için
ter döker miydi

öyle de
Rabbi de insanı
sükutun kıyılarına çağırıyor
eteğinde bekliyor sessizliğin
sözlerini çekmesini istiyor meydanlardan
indirmesini umuyor sesini
çünkü merhamet etmek istiyor
kıymetlendirmeyi murat ediyor
yeni baştan

ötelerin müjdesi eğildi
ümitsizliğin kara perdesi yırtıldı
doğduğunda babasızdı
6 yaşında annesiz kaldı
bir öksüz burukluğuyla
bir yetim kırılmalılığı ile yaşadı
çocukluğu duru ve sade oldu

kalbi çöl yalnızlığında kıvamını buldu

hiçbir şeyin yerinde kalmadığı çölde
geçici gölgelere sığınarak tanıdı hayatı
çok sonraları
ben ve dünyanın misali
bir ağaç gölgesinde dinlenen bir yolcu gibiyim
dedi

çocukluğun hatırını hep önde tuttu
bir kız çocuğu hayranlıkla elini tutacak olursa
ki çok oldu
o kız çocuğu elini bırakıncaya kadar
elini ellerinden çekmedi
omuzlarına bir çocuk oturduğunda
secdesini o kalkana kadar bitirmedi

bir taraftan çocukların ağlama seslerini duyduğunda
namazı kısa kesti
çocukları da kuşları da sevdi
çocukların önceliklerini ciddiye aldı
küçümsemedi

çocukların kuş yüreklerine teselliler sundu
kuşu ölen çocuğu taziyeye gitti
gözü de gönlü de çocukların gönlü hisasına eğildi
yeri geldi
çocukla çocuklaştı
yeri geldi
en ağır şakaları sessiz bir tebessümle karşıladı

*

hicretin 8. yılı cemaziye'l-evvel ayı
elçi haris hazretleri
dimaşk nahiyelerinden belka'a bağlı
mü'te köyüne varınca
bizans kayzerinin şam valilerinden
şürahbil bin amrü'l-gassani'nin yanına
çıkartılmıştı

şürahbil

hz. haris'in efendimizin (s.a.v.)'in elçisi olduğunu
öğrendiği halde hunharca öldürmüştü
elçisinin şehit edildiği haberini alan resul-i zişan
son derece müteessir oldu
sahabe-i güzün de fazlasıyla üzüldü

o ana kadar resul-i kibriya efendimizin
hiçbir elçisi öldürülmemişti
hz. haris,
hz. resulullahın şehit edilen ilk ve son elçisiydi
bu vahşice cinayet
çok büyük bir mana taşıyordu

doğrudan doğruya
hz. resulullah ve müslümanları
gönülden rencide eden çirkin bir hadiseydi
şürahbil bu alçakça davranışıyla
islama karşı olan derin kin ve düşmanlığını
ortaya koyduğu gibi,
devletler arasında cari
elçiye zeval olmaz temel prensibini de ihlal etmişti

hadiseyi değerlendiren resul-i ekrem
derhal bir ordu teşkil etti
3.000 mücahitten meydana gelen bu ordunun başına
kendi azatlısı olan zeyd bin harise'yi tayin etti

resul-i ekrem
zeyd bin harise'yi kumandan tayin ettiğini
belirttikten sonra şöyle buyurdu
zeyd şehid olursa, yerine cafer bin ebi talib geçsin
cafer şehit olursa, yerine abdullah bin ravaha geçsin
abdullah da şehit olursa
müslümanlar aralarında kendilerine kumandan seçsin

feraset sahibi müslümanlar
bu ifadelerdeki ince manayı kavramışlardı

gözyaşları arasında
ya resulallah, keşke sağ kalsalar da
kendilerinden faydalansak derken,
hz. resulullah hiç bir cevap vermeyerek sustu

ya sırasıyla kumandanlığa geçecek olanlar
onlar da akıbetlerini hz. resulullahın
bu yüce sözlerinde gizli olduğunu bildikleri halde
yola çıkmada zerre kadar tereddüt göstermediler
emri peygamberiye ruhu canla itaat ettiler

evet onlar, bile bile ölüme koşuyorlardı
bu ölüm normal ölümlerden farklı olacaktı
bu ölüm onları hayat mertebelerinin
en yükseğine ulaştıracaktı

şehitlik
gönüllerinde yatan tek gaye
i'lay-ı kelimetullah
ruhlarını saran tek arzu şahadetti
işte onları coşkun bir hava içinde
sefere çıkaran gaye ve arzu bu idi

üç bin kişilik islam ordusu
tek vücut haline gelmiş
harekete hazır bekliyordu
o sırada efendimiz
beyaz bir sancak bağlayıp
komutan hz. zeyd'e verdi

haris bin umeyr'in öldürüldüğü yere kadar gidiniz
orada bulunanlara islami teklif ediniz
kabul ederlerse ne ala
etmezlerse Allah'ın yardımına güvenerek
onlarla çarpışınız diye emretti

mücahitleri uğurlamaya resul-i ekremle birlikte
bir çok müslüman da seniyyetü'l-veda'a
veda yokuşuna kadar gelmişti

resul-i ekrem burada durdu
mücahitlere Őu emir ve tavsiyelerde bulundu

ben, size Allah'ın emirlerini yerine getirmenizi
yasaklarından uzak kalmanızı
müslümanlardan yanınızda bulunanlara karşı
hayırlı olmanızı
iyi davranmanızı tavsiye ederim

Allah yolunda
Allah'ın ismiyle savaşınız
ahde vefasızlık göstermeyiniz
küçük çocukları öldürmeyiniz
kadınları, yaşlanmış pirifanileri katletmeyiniz
ağaçları kesip yakmayınız
evleri yıkmayınız

Orada nasranilerin kiliselerinde
halktan uzaklaşmış
kendilerini tamamen ibadete vermiş
bir takım kimseler bulacaksınız
sakın onlara dokunmayınız

efendimiz (a.s.m.) sonra
ordunun komutanı Hz. Zeyd bin Harise'ye de
Őunları emretti

müşriklerden düşmanınla karşılaştığınız zaman
onları üç husustan birine davet et
hangisini kabul ederlerse, onlara dokunma
sonra onları muhacirler yurdu olan Medine'ye
hicrete davet et

davetine icabet ederlerse
muhacirlerin sahip oldukları haklara
kendilerinin de sahip olacaklarını
onların mükellef buldukları vazifelerle
kendilerinin de mükellef olacaklarını bildir

eđer
müslüman olup yurtlarında oturmayı isterlerse
müslümanların göçebe araplar gibi olacaklarını
onlar hakkında uygulanan ilahi hükmün
kendileri hakkında da uygulanacağını
harp ganimetlerinden kendilerine bir şey verilmeyeceğini
ganimetten ancak müslümanların
yanında muharebe etmiş olanların
faydalanacaklarını haber ver

eđer
müslüman olmaya yanaşmazlarsa
onları cizye vermeye davet et
onlardan, bunu kabul edenlere dokunma
cizye vermeye de yanaşmazlarsa
Allah'ın yardımına sığınarak onlarla çarpış

eđer
muhasara ettiğin kale veya şehir halkı
kendilerini Allah'ın hükmüne göre
teslim almanı senden isterlerse
onları Allah'ın hükmüne göre teslim alma
kendi hükmüne göre teslim al
çünkü sen,
Allah'ın, onlar hakkındaki hükmüne
isabet edip etmeyeceğini bilemezsin

bu emir ve tavsiyelerinden sonra
resul-i kibriya mücahitlerle vedalaştı
artık islam ordusu
göz ve gönül yaşları arasında
medine'den uğurlanmıştı
hz. fahr-i alemin bizzat kendi eliyle verdiği
beyaz sancak
başlar üzerinde ihtişamla dalgalanıyordu

sinedeki yürekler
hz. resulullahın sunduğu sözler
verdiği öz ve ruh ile atıyordu

ölün saf, uçsuz bucaksız sinesine
süzülen mücahitler
kimlere ve hangi diyara gidiyordu

görünüŖe bakılırsa suriye hududunda bulunan
reisliğini Ŗürahbil bin amr'ın yaptığı beylikle
hesaplaşmaya gidiyordu
hayır...
bu, işin sadece dış görünüşü idi
hakikatte koca bir bizans imparatorluğunun
gururlu ,kibirli ordusuyla hesaplaşmaya gidiyordu

göğüsleri heyecan
cihada karşı aşkla dolu mücahitler
uçsuz bucaksız kum denizini
at ve deve sırtında aşmaya çalışarak
yollarına devam ediyorlardı

bu sırada
Ŗürahbil'in kulağına islam ordusunun
medine'den hareket ettiği haberi ulaştı
Ŗürahbil hazırlanmakta gecikmedi
kayser heraklius'a haber uçurarak
kendisinden yardım dileğinde bulundu

bu arada,
vadi'l-kura'ya gelip konmuş bulunan
islam ordusuna karşı da
kardeşi kumandasında bir askeri kuvveti
öncü olarak gönderdi
mücahitler vuku bulan çatışmada
komutan sedus'u öldürdüler
birliğini de bozguna uğrattılar
bu bozgun, Ŗürahbil'in gözünü korkuttu

ilk saldırıyı başarıyla önleyen islam ordusu
vadi'l-kuran'dan ayrılarak
şam topraklarından maan'a gelip konakladılar
mücahitler burada korkunç bir haberle irkildiler

bizans imparatoru heraklius
rumlardan 100.000 askerin başına geçmiş
güneye doğru yürüyormuş
harp alet ve malzemeleri bakımından ordusu
son derece mükemmelmiş

kulakları çınlatan bu haber yalan değildi
yalan olmadığı için de
hz. zeyd, mücahitlerin görüşlerini öğrenmek istedi
konuşanların ekserisi şu görüşteydi

resulullah aleyhisselama mektup yazıp
düşmanımızın sayısını bildirelim
bize savaşacak er göndersin
ya da bu yolda yapmak istediği şeyi
bize emretmesini isteyelim

o zamana kadar konuşmayan
hep susup dinleyen biri vardı ki
konuşma sırası ona gelmişti
bu hem büyük bir şair
hem de emsalsiz bir kahraman olan
abdullah bir ravaha idi

komutan zeyd hazretlerinin
sorusunu kahramanca şöyle cevaplandırdı
vallahî, sizin şimdi istemediğiniz şey
arzulayıp o arzu ile yola çıktığınız şehitliktir
biz insanlarla
ne sayıca, ne silahça, ne de at ve süvarice
çokluk olduğumuz için değil
Allah'ın bizi şereflendirdiği
şu din kuvvetiyle savaşıyoruz

gidiniz...
çarptınız...
bunda muhakkak iki iyilikten biri vardır
ya şehitlik ya zafer

mücahitler bu samimi ve yürekten sözleri
sanki abdullah bin ravaha'dan değil de
bir başka alemden kendilerine
bir seslenişmiş gibi dinliyorlardı
iman ve cihat aşkıyla yanan içler
bu sözlerle birden nurani birer alev halini aldı
vallahi ravaha'nın oğlu doğru söylüyor diyerek
cesaretle düşmana doğru yol almaya başladılar

tarih hicretin sekizinci yılı
cemzziyelevvel ayını gösteriyordu
yer, mu'te meydanı idi

bir tarafta yüz bini aşan
gururlu ve intizamlı hıristiyan bizans ordusu
diğer tarafta, üç bin kişilik
hasmına kıyasla gayet az
harp malzemelerinden mahrum
hz. zeyd kumandasındaki islam ordusu

birincisinde her şey var
bir tek şey yok
ikincisinde düşmana nisbetle hiçbir şey yok
sadece bir tek şey var
iman

uğruna her şeylerini
feda etmek duygusuyla harekete geçen
dinlerinin sahibi Allah'a
iman ve O'nun yardımına olan itimat...

zahire bakılıp hüküm vermeye kalkıldığı takdirde
görünen manzara garip bir durum arz ediyordu
kıyas kabul etmeyecek bir çokluk
azlık karşı karşıyaydı

nitekim
bizans imparatoru heraklius

karşısında bir avuç insanı görünce
hadiseye bu kadar ehemmiyet verişinin
manasız düştüğünü
onları bir anda yok edeceğini düşünmüş olacak ki
kendisini tutamayarak kahkahalar savurdu

sonra da
bu kadar zahmet ve külfete
manasızca sebebiyet verdiği için
şürahbil'i de tekdir etti

ne var ki
kayser iki şeyi birbirine karıştırıyordu
görünüş ve hakikati.
evet, görünüşte gerçekten
bizans ordusu göz kamaştırıcı bir haşmete sahipti
ancak hakikatte bu haşmetli görünüş altında
cılız ve sönük bir ruh vardı

islam ordusu
görünüşte gerçekten sayıca azdı
silahça güçsüzdü
hakikatte bu azlığın içinde azametli bir ruh
bir mana, bir heyecan ve aşk vardı

galibiyetler
muzafferiyetler ...
tarihte ihtişamlı görünüşlerin değil
hep azametli imanının
büyük ruhun ve haşmetli mananın olagelmıştır

iki taraf artık birbirlerini iyice görmüşlerdi
bundan sonra bekleyip durmak manasızdı
islam ordusunun kumandanı Hz. Zeyd bin Harise
Resul-i Kibriyânın teslim ettiği Ak Sancağı
omuzlayarak ortaya atıldı.

çarpışma şimşek çakışları süratinde başladı
bir anda yerler kana bulandı

tekbir sesleri
kılıç şakırtıları
at kişnemeleri
yaralı feryatları
harp naraları
birbirine karıştı...

redfer